

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 551

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 815 din 11 decembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.....	2–8
Decizia nr. 200 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865	8–9
Decizia nr. 206 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală	10–11
Decizia nr. 207 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
429. — Hotărâre pentru aprobarea Strategiei 5G pentru România	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 815**

din 11 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Costel Andone și alții în Dosarul nr. 2.500/121/2015* al Tribunalului Galați — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.813 D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autorii excepției domnul consilier juridic Florin Ciriplinschi, fără delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorii excepției au fost citați la reprezentantul legal, domnul Florin Ciriplinschi, care apare doar în această calitate în hotărârea definitivă, pronunțată în cauză de Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. Domnul Florin Ciriplinschi arată că este o eroare în hotărârea instanței și că este și parte în cauză.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.198 D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989 Galați, în Dosarul nr. 892/44/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă.

6. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul consilier juridic, cu delegație la dosar, Florin Ciriplinschi, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.813 D/2016 și

nr. 3.198 D/2016, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor. Reprezentantul autorilor excepției și cel al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.198 D/2016 la Dosarul nr. 2.813 D/2016, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului consilier juridic Florin Ciriplinschi, care solicită admiterea excepției, arătând, în esență, că, deși art. 4 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 563/2014 dispune că pentru realizarea obiectivelor sale Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 inițiază, elaborează și avizează actele normative cu privire la revoluția și revoluționarii din decembrie 1989, la luptătorii în rezistența anticomunistă, respectiv la foștii deținuți politici, precum și la persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, această normă nu permite însă încalcarea dispozițiilor constituționale referitoare la inițiativa legislativă. Astfel, secretarul de stat, în calitate de conducător al organismului menționat, a inițiat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 fără să aibă competența legală, încalcând dispozițiile art. 74 alin. (1), art. 108 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Constituție referitoare la atribuțiile Guvernului. De asemenea a încălcat și prevederile art. 1 alin. (5), art. 3 alin. (1) și (2), art. 11 lit. c) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, prin raportare la art. 102 alin. (3) din Constituție. Potrivit art. 21 alin. (1) lit. c), secretarul de stat face parte din aparatul prim-ministrului, or, potrivit art. 26 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, numai membrii Guvernului pot propune proiecte de ordonanțe. Membrii Guvernului sunt învestiți în baza votului de încredere acordat de Parlament și devin reprezentanții poporului numai după depunerea jurământului, potrivit art. 104 alin. (1) din Constituție. Examinând cele de mai sus, se observă că secretarul de stat a inițiat ordonanța de urgență supusă controlului fără a fi membru al Guvernului. Acesta a fost numit prin decizia prim-ministrului, dar nu a fost în lista Guvernului prezentată Parlamentului pentru acordarea votului de încredere. Acesta nu avea competența legală nici să inițieze și nici să contrasemneze Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014, potrivit art. 74 alin. (1) și art. 108 alin. (3) și (4) din Constituție raportate la art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr. 90/2001. Parlamentul este organul reprezentativ al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, în considerarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat coroborat cu dispozițiile art. 108 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Constituție. De asemenea, acestea se coroborează cu atribuțiile, competența și componența Guvernului, prevăzute de art. 1 alin. (5), art. 3 alin. (2) ultima teză, art. 11 lit. c) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, precum și cu art. 115 alin. (1), (2) și (4) din Constituție. Potrivit prevederilor Ordonanței de urgență

a Guvernului nr. 95/2014, pentru a obține titlul de Luptător cu Rol Determinant, se depun toate actele originale care au stat la baza obținerii titlului Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite, acte care nu se mai restituie, fiind reținute definitiv și nejustificat de Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989. Obligația de predare a actelor este neconstituțională și discriminatorie, reprezentând un abuz, ceea ce încalcă art. 16 din Constituție. În art. 19 din Legea nr. 42/1990 se prevedea că unitățile administrativ-teritoriale erau obligate să angajeze revoluționari, însă prin Legea nr. 341/2004 această obligație a fost înlocuită cu aceea a plății unei indemnizații. În concluzie, secretarul de stat poate iniția doar un ordin de ministru, dar nu o ordonanță de urgență, acesta neavând drept de inițiativă legislativă. În raport cu noile critici formulate solicită Curții admiterea excepției. Depune concluzii scrise în sprijinul celor susținute oral.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin Sentința civilă nr. 1.311 din 2 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.500/121/2015*, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Costel Andone și alții, într-o cauză având ca obiect obligarea Casei Județene de Pensii Galați la plata indemnizației reparatorii convenite în temeiul Legii nr. 341/2004, începând cu data de 1 ianuarie 2015, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut pe economie.

11. Prin Decizia civilă nr. 742 din 3 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 755/44/2016, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989 Galați, în fața Tribunalului Galați — Secția I civilă, într-o cauză având ca obiect obligarea Casei Județene de Pensii Galați la plata indemnizațiilor restante, suspendate în perioada 2012—2014, precum și a indemnizațiilor celor care dețin titlul de Luptător cu Merite Deosebite, începând cu luna ianuarie 2015. Tribunalul Galați — Secția I civilă a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, care a fost sesizată prin Decizia Curții de Apel Galați, prin care s-a admis apelul împotriva sentinței pronunțate de Tribunal.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii excepției fac referire la preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014, arătând, în esență, că în elaborarea acesteia au fost încălcate principiile transparenței decizionale, prevăzute de Legea nr. 52/2003. De asemenea, în nota de fundamentare, în preambulul și în conținutul ordonanței sunt probleme de neconstituționalitate, de discriminare, nerespectare a normelor de tehnică legislativă și de nelegalitate. Astfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 se arată că „Legea nr. 341/2004 nu mai corespunde realităților social-politice și economice actuale”, afirmație neadeverată, deoarece această lege fixează fapte și acțiuni ce s-au desfășurat până la data de 25 decembrie 1989, și nu „cu 25 de ani mai târziu după adoptarea bugetului de stat pe anul 2015”. Revoluția este redefinită prin crearea titlului de Luptător cu Rol Determinant. Aplicarea greșită sau abuzivă a textelor de lege ar fi trebuit supusă cercetării Parchetului, deoarece multiplicarea

numărului de certificate s-a făcut cu aportul Secretariatului de stat și a comisiilor abilitate conform legii. Prin actul normativ criticat se clasifică protestele revoluționarilor din perioada în care le-au fost suspendate indemnizațiile, în manifestații ce aduc atingere „autorității de stat”. În ordonanța de urgență criticată se arată că plata indemnizațiilor afectează bugetul de stat, ceea ce conduce la ideea că eroii neamului românesc „sunt o povară ce îngreunează bugetul de stat”. Se mai arată că actul normativ nu are avizele prevăzute de Legea nr. 341/2004, deoarece Colegiul Revoluționarilor nu a fost convocat și nici consultat și, de asemenea, nu a fost consultată nici Comisia parlamentară a Revoluționarilor din Decembrie 1989. Actul normativ nu are avizul Consiliului Legislativ, al Comisiei pentru dialog social, nu are avizul ministrului justiției și nu conține semnătura secretarului de stat pentru problemele revoluționarilor. Lipsa înscrierii pe ordinea de zi a ședinței Guvernului și transformarea din ședință ordinară în ședință secretă, lipsa semnăturii secretarului de stat, lipsa avizului Consiliului Legislativ, al Comisiei pentru dialog social și al Ministerului Justiției duc la inexistența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014.

13. De asemenea, autorii arată, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 este adoptată cu încălcarea art. 108 alin. (3) din Constituție, deoarece nu a existat o lege de abilitare care să permită modificarea Legii nr. 341/2004. Mai mult, sunt încălcate și dispozițiile art. 108 alin. (4) din Constituție, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu este contrasemnată de ministrul justiției, care avea și el obligația punerii în executare. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu a fost aprobată prin lege, dar modifică Legea nr. 341/2004, care a fost adoptată de Parlamentul României, ceea ce aduce atingere art. 61 din Constituție.

14. Se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 aduce atingere și prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, motivat de faptul că a fost adoptată fără a fi îndeplinite condițiile privind existența situației extraordinare și a urgenței. Mai mult, o lege organică, respectiv Legea nr. 341/2004, nu poate fi modificată substanțial prin ordonanțe de urgență. Modificarea operată prin actele normative criticate aduce atingere art. 61 alin. (1) din Constituție.

15. Sunt încălcate, în opinia autorilor, și prevederile art. 115 alin. (5) din Constituție, deoarece, potrivit acestora, Camera Deputaților nu a decis aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 în procedură de urgență, procedură care nu poate depăși 30 de zile. Sunt încălcate și dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece „Parlamentul nu poate acoperi neconstituționalitatea unei ordonanțe prin aprobarea acesteia”.

16. Autorii apreciază că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție, deoarece „se pune într-o lumină inferioară importanța Revoluției din Decembrie 1989”, iar prevederile actelor normative supuse controlului nu sunt clare, accesibile și previzibile. Totodată, se susține că este încălcat și art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât Guvernul, autoritatea executivă, a emis o ordonanță de urgență care modifică un act al autorității legiuitoare. Or, Guvernul nu poate lipsi de efecte juridice o lege adoptată de Parlamentul României.

17. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție se arată că nu sunt respectate prevederile art. 5 alin. (3) din Legea nr. 341/2004 și nici ale art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, întrucât documentul „unic” valabil pentru a beneficia de drepturile conferite prin Legea nr. 341/2004 este certificatul preschimbabil în condițiile Legii nr. 341/2004, iar pe lângă acesta mai apare un document „unic” — certificatul ce conferă titlul de „Luptător cu Rol Determinant”, eliberat în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014. Certificatele obținute

potrivit art. 5 alin. (3) din Legea nr. 341/2004, însoțite de brevetele acordate prin decret de Președintele României, nu pot fi anulate administrativ și sunt purtătoare de drepturi (a se vedea, *ad similib*, Decizia Curții Constituționale nr. 192 din 23 noiembrie 1999).

18. Nu a fost respectat nici art. 11 din Legea nr. 341/2004, deoarece inițiativa legislativă privind Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu a fost avizată de Comisia parlamentară a Revoluționarilor din Decembrie 1989.

19. Autorii susțin că sunt încălcate și dispozițiile art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 16 alin. (2) din Constituție, respectiv principiul legalității, pentru că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 modifică o lege abrogată, respectiv Legea nr. 42/1990. Mai mult, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 încalcă art. 13 din Legea nr. 341/2004, potrivit căruia ministerele și celelalte instituții ale administrației publice centrale sunt obligate să urmărească și să asigure aplicarea Legii nr. 341/2004. Este încălcat art. 1 alin. (5) din Constituție și din perspectiva asigurării accesibilității, vizibilității și stabilității unui act normativ.

20. Autorii mai arată că sunt încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât se modifică retroactiv situații stabilite definitiv prin Legile nr. 42/1990 și nr. 341/2004. Astfel, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 se introduce retroactiv titlul de „Luptător cu Rol Determinant”, deținătorii primind în prezent indemnizația reparatorie, titlu care nu a fost prevăzut nici în Legea nr. 42/1990 și nici în Legea nr. 341/2004. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 schimbă esențial concepția despre Revoluția din Decembrie 1989, ca desfășurare, perioadă, localități, și suprimă în mod arbitrar drepturi câștigate.

21. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 se aplică situațiilor definitiv constituite și efectelor juridice produse de legile anterioare, ceea ce aduce atingere art. 15 alin. (2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 375 din 6 iulie 2005 și nr. 3 din 2 februarie 1993).

22. Totodată, prin dispozițiile actelor normative criticate, se creează o discriminare în cadrul aceleiași categorii de revoluționari. Se creează o discriminare și între cei care au obținut titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite la Revoluția din Decembrie 1989 și cei care au participat la revolta anticomunistă de la Brașov, care primesc în continuare indemnizația reparatorie. De asemenea, discriminarea este evidentă și în raport cu ceilalți beneficiari de indemnizații, respectiv deținuți politici, deportați, veterani de război, care primesc în continuare indemnizațiile. În aceste condiții, sunt încălcate art. 16 din Constituție, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. Neacordarea indemnizației ca urmare a adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 aduce atingere art. 22 din Constituție, întrucât aceasta era singura sursă de existență a revoluționarilor.

24. Sunt încălcate și dispozițiile art. 11 și 20 din Constituție, cu motivarea că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 încalcă principiul drepturilor câștigate, potrivit căruia „dacă prestațiile acordate în temeiul regulamentului vechi sunt mai favorabile decât cele plătite în conformitate cu regulamentul nou, acestea nu trebuie să fie reduse”, astfel cum a reținut Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârile din 13 octombrie 1976 și 4 mai 1988 pronunțate în cauzele C-32/76 *Alfonsa Saieva împotriva Caisse de compensation des allocations familiales de l'industrie charbonnière des bassins de Charleroi et de la Basse-*

Sambre și C-83/87 Mario Viva împotriva Fonds national de retraite des ouvriers mineurs (FNROM). Or, prin Hotărârea din 15 iulie 1964 pronunțată în cauza C-6/64 *Flaminio Costa împotriva E.N.E.L.* Curtea de Justiție a Uniunii Europene a consacrat principiul supremației dreptului european asupra dreptului intern al statelor membre. Totodată, se susține că indemnizația reprezintă „un drept social” și că un drept social acordat nu mai poate fi retras. De asemenea, autorii apreciază că indemnizația are un caracter reparatoriu și viager.

25. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 încalcă și prezumția de nevinovăție reglementată de art. 23 alin. (1) din Constituție, art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Totodată, dispozițiile acesteia contravin și prevederilor art. 29 alin. (1) și art. 30 alin. (7) din Legea fundamentală, întrucât „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 manipulează conștiința cetățenilor României, în scop denigrator”.

26. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 se aduce atingere art. 31 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, actul normativ criticat producând efecte de la data publicării în Monitorul Oficial al României „până la adoptarea sau respingerea sa prin lege de către Parlament”, dar nici în prezent ordonanța de urgență nu a fost adoptată sau respinsă. Publicarea sa în Monitorul Oficial al României intră sub incidența art. 13 din Legea nr. 341/2004 și aduce atingere dreptului la informație prevăzut de art. 31 din Constituție. Sunt încălcate și prevederile art. 31 alin. (2) din Legea fundamentală, pentru că în expunerea de motive se arată că suspendarea plăților s-ar fi făcut din cauza modului defectuos în care s-au eliberat certificate de revoluționar. De asemenea „se încearcă falsificarea istoriei”, prin raportarea la momentul fugii dictatorului.

27. Se arată că Guvernul a stopat măsurile reparatorii acordate prin lege și face o trecere silită a indemnizațiilor lunare reparatorii, ce reprezintă un bun, din patrimoniul titularului asupra căruia acesta are un drept de proprietate, în proprietate publică, ceea ce contravine art. 44 și art. 115 alin. (6) din Constituție. Se încalcă și principiul potrivit căruia un drept social, odată câștigat, nu mai poate fi retras. Sunt invocate cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, potrivit căreia o autoritate de stat nu poate invoca o lipsă de fonduri ca pretext pentru a nu-și îndeplini obligațiile.

28. Se arată că „indemnizația reparatorie este un drept fundamental stabilit prin lege”, un drept real care nu poate fi afectat de o lipsă de fonduri. Aceasta are un caracter „reparatoriu și viager”, prin raportare la „câștigul salarial mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat”. Sunt invocate și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 88 din 28 februarie 2013, prin care indemnizațiile au fost calificate ca fiind un „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și se arată că sunt încălcate prevederile referitoare la protecția dreptului de proprietate, respectiv a art. 44 din Constituție, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 17 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

29. Este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în ceea ce privește nediferențierea între prestațiile sociale contributive și cele necontributive, respectiv Hotărârea din 30 septembrie 2003, pronunțată în Cauza *Koua Poirrez împotriva Franței*, și Hotărârea din 18 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Andrejeva împotriva Letoniei*. Se face referire, totodată, și la Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, în care se reține că

noțiunea de bunuri acoperă atât bunurile actuale, cât și valorile patrimoniale, inclusiv creanțe, în virtutea cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o „speranță legitimă” de a beneficia efectiv de un drept de proprietate.

30. Se mai susține că este încălcat art. 47 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care protecția socială de natură să asigure beneficiarilor legii un nivel de trai decent este complet anihilată și iremediabil compromisă. Mai mult, sunt încălcate și dispozițiile art. 47 alin. (2) referitor la dreptul la pensie din Constituție, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 desființează un drept câștigat, respectiv dreptul la indemnizație reparatorie.

31. Se învederează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 aduce atingere și art. 53 din Legea fundamentală, pentru că duce la restrângerea drepturilor constituționale anterior invocate.

32. Se arată că prin semnarea și adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014, atât prim-ministrul, cât și secretarul de stat în funcție atunci au încălcat jurământul depus, aducând atingere art. 82 alin. (2) din Constituție.

33. Se apreciază că nu sunt respectate nici cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 24 mai 2011 în Cauza *Asociația „21 Decembrie 1989” și alții împotriva României*, în care statul român a recunoscut că doar Legea nr. 42/1990 și Legea nr. 341/2004 se referă la Revoluția din Decembrie 1989.

34. Se menționează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 aduce atingere deciziilor Curții Constituționale nr. 42 din 22 ianuarie 2014, nr. 88 din 28 februarie 2013 și nr. 314 din 5 iunie 2014, precum și prevederilor art. 2 din Legea nr. 341/2004, Legii nr. 36/1995 și Legii nr. 184/2014.

35. Se arată că sunt încălcate și prevederile art. 7 din Legea nr. 52/2003, nefiind respectată transparența decizională. Ordonanța de urgență criticată nu a fost trecută pe ordinea de zi a ședinței din 29 decembrie 2014, la data respectivă fiind doar înregistrată la Consiliul Legislativ, iar în seara de 30 decembrie 2014 apare publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ca fiind adoptată în ședința din 29 decembrie 2014. Aceasta nu a fost transmisă asociațiilor legal constituite, care aveau un interes, nu s-a respectat perioada de 10 zile pentru a primi propuneri, sugestii sau opinii. Se aduce atingere și dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, întrucât nu există o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale, celor ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, ordonanța nefiind contrasemnată de Ministrul Justiției, celor ale art. 16 alin. (1), din cauza paralelismului legislativ ce constă în faptul că titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite apare atât în Legea nr. 341/2004, cât și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014, diferența constând în faptul că singurul document valabil pentru obținerea indemnizațiilor este certificatul preschimbabil, care atribuie unora dintre revoluționarii din categoria amintită titlul de Luptător cu Rol Determinant. Sunt încălcate prevederile art. 46 alin. (3), sub aspectul faptului că ordonanța criticată nu a fost discutată și aprobată în ședința de Guvern, astfel că nu are nicio dată, cele ale art. 58 alin. (3), potrivit cărora evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de același nivel sau de nivel superior, cele ale art. 70, deoarece Legea nr. 341/2004 nu a fost republicată, deși a fost modificată prin actul normativ criticat. Se aduce atingere și art. 20—33 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

36. Autorii mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu respectă art. 1.167—1.168, art. 1.172, art. 1.191 alin. (1) și art. 1.192 alin. (2) din Codul civil. În opinia acestora, drepturile conferite în temeiul Legii nr. 341/2004 sunt asimilate unora izvorând dintr-un contract civil cu titlu gratuit și solemn,

încheiat cu statul, contract de rentă viageră, care a început să se deruleze după obținerea certificatului preschimbabil. Declarația de revocare a unei oferte irevocabile, așa cum consideră autorii că poate fi calificată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014, nu produce, potrivit art. 1.191 alin. (2) din Codul civil, niciun efect.

37. Se mai arată că prin Decizia Curții Constituționale nr. 864 din 10 decembrie 2015 se aduce atingere art. 61 alin. (1) și art. 142 alin. (1) din Constituție.

38. **Tribunalul Galați — Secția I civilă** apreciază că prevederile legale ce constituie obiectul excepției sunt constituționale, legiuitorul justificând, în nota de fundamentare, situația extraordinară. Referitor la critica potrivit căreia Guvernul nu avea abilitatea de a modifica Legea nr. 341/2004 printr-o ordonanță de urgență, se observă că, potrivit art. 115 alin. (4), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora. În ceea ce privește critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu a fost supusă dezbaterii publice se observă dispozițiile art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, în aplicarea căreia legiuitorul, ținând cont de realitatea existenței unor situații în care necesitatea protejării interesului public impune în mod obiectiv adoptarea unor măsuri urgente, a permis adoptarea unor acte normative fără îndeplinirea tuturor cerințelor privind asigurarea transparenței decizionale. În situații similare, Curtea a statuat că dreptul la indemnizație reparatorie nu reprezintă un drept fundamental, astfel că legiuitorul are deplina apreciere asupra instituirii unor astfel de beneficii, precum și a stabilirii condițiilor și criteriilor de acordare.

39. **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

40. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

41. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate este neîntemeiată, făcând referire la cele reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 864 din 10 decembrie 2015 și nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011.

42. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, făcând referire la punctele de vedere reținute în mai multe decizii ale Curții Constituționale, cum ar fi, spre exemplu, deciziile nr. 864 din 10 decembrie 2015, nr. 178 din 29 martie 2016, nr. 389 din 14 iunie 2016 și nr. 398 din 15 iunie 2016.

43. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de reprezentantul autorilor excepției, concluziile acestuia și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

44. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

45. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care

și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 30 decembrie 2014.

46. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român, art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, art. 1 alin. (5) sub aspectul cerințelor de calitate ale legii, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate psihică și fizică*, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 29 alin. (1) — *Libertatea conștiinței*, art. 30 alin. (7) privind defăimarea țării și a națiunii, art. 31 — *Dreptul la informație*, art. 33 alin. (3) sub aspectul păstrării identității spirituale, art. 34 — *Dreptul la ocrotirea sănătății*, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și alin. (4) referitor la interzicerea măsurilor de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 54 alin. (2) — *Fidelitatea față de țară*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, art. 74 — *Inițiativa legislativă*, art. 82 — *Validarea mandatului și depunerea jurământului*, art. 108 — *Actele Guvernului*, art. 115 — *Delegarea legislativă* și art. 142 privind structura Curții Constituționale. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 3 privind interzicerea torturii, art. 6 paragraful 2 referitor la prezumția de nevinovăție, art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv și art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cele ale art. 7 privind egalitatea și nediscriminarea, art. 11 referitor la prezumția de nevinovăție și art. 17 privind dreptul de proprietate din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 17 privind dreptul de proprietate și art. 21 privind nediscriminarea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ale art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

47. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticilor de neconstituționalitate extrinsecă s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 864 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2016, prin care a reținut, făcând referire la cele expuse în preambulul ordonanței și având în vedere nota de fundamentare, că acestea sunt neîntemeiate, prin raportare la art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Astfel, Curtea a observat nota de fundamentare în care Guvernul a arătat că, în anul 1996, după cum reiese din evidența Secretariatului de Stat Pentru Problemele Revoluționarilor, un număr de 9.741 de persoane aveau certificate de revoluționar, iar la nivelul anului 2010 numărul a crescut considerabil, ajungând la 21.245 de persoane, precum și faptul că legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales a celor sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public, care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia (a se vedea în acest sens Decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragraful 49).

48. De asemenea, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, a fost

subliniată necesitatea creării unui echilibru între interesele generale ale societății și interesele particulare ale persoanelor. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „*just echilibru*” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50).

49. Distinct de cele reținute în Decizia nr. 864 din 10 decembrie 2015, referitor la criticile privind încălcarea dispozițiilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, instanța de contencios constituțional a reținut, prin Decizia nr. 330 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 22, că legiuitorul, ținând cont de realitatea existenței unor situații când necesitatea protejării interesului public general impune în mod obiectiv adoptarea unor măsuri urgente, a permis adoptarea unor acte normative fără îndeplinirea tuturor cerințelor privind asigurarea transparenței decizionale, ceea ce nu contravine art. 115 alin. (4) din Constituție.

50. Cu acest prilej, Curtea observă că, potrivit art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, în cazul reglementării unei situații care, din cauza circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public, proiectele de acte normative se supun adoptării în procedura de urgență prevăzută de reglementările în vigoare.

51. Tot din această perspectivă, Curtea nu poate reține critica referitoare la lipsa contrasemnării de către ministrul justiției a actului normativ supus controlului, art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală reglementând cu privire la „*contrasemnarea de către miniștrii care au obligația punerii acestuia în executare*”, fără a nominaliza vreun ministru. Din examinarea actului normativ rezultă că acesta a fost contrasemnat de miniștrii cărora le revine sarcina punerii în executare, respectiv de către ministrul finanțelor publice și ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

52. Referitor la încălcarea prevederilor art. 115 alin. (5) din Constituție, Curtea observă că prin Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014 (paragrafele 34 și 35), a statuat, referitor la condițiile în care o ordonanță de urgență intră în vigoare, cu respectarea art. 115 alin. (5) din Constituție, că intrarea în vigoare a ordonanței de urgență este condiționată de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată, precum și publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dispozițiile constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „*Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară*”. Depunerea ordonanței de urgență spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată, astfel cum rezultă din înregistrarea adresei de înaintare a inițiativei legislative la Biroul permanent al Senatului, și publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I, s-au realizat pe data de 30 decembrie 2014.

53. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, prin raportare la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, prin Decizia nr. 430 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 24 septembrie 2018, Curtea a reținut, făcând referire la Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, că recunoștința ori respectul ce se cuvin anumitor persoane, pentru aportul lor deosebit la dezvoltarea societății, nu trebuie raportate la conținutul art. 1 alin. (3) din Constituție, izvorul acestora regăsindu-se, mai degrabă, în însăși obligația morală a întregii societăți de a-și manifesta grațitudinea față de aceste persoane. Curtea a conchis că, deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații, în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989 (a se vedea în același sens și deciziile nr. 785 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 17 martie 2017, paragraful 32, și nr. 114 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 16 mai 2017, paragraful 51).

54. În condițiile în care obligația având ca obiect recunoștința ori respectul ce se cuvin anumitor persoane, pentru aportul lor deosebit la dezvoltarea societății, este de natură morală și îi revine societății, în întregul ei, legiuitorul, originar sau delegat, se bucură, în ceea ce privește conținutul determinat al reglementării, inclusiv al celei criticate în prezenta cauză, de o marjă de apreciere relativ întinsă (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2018, paragraful 29). Astfel, examinând cele două criterii presupus a fi arbitrar, respectiv cel al momentului fugii dictatorului și cel al localităților în care au rezultat persoane ucise, rănite sau reținute, Curtea a constatat că legiuitorul delegat și-a exercitat, în mod legitim, marja largă de apreciere de care se bucură (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2018, paragraful 28). Curtea a reținut că legiuitorul delegat, prin limitarea categoriei prevăzute de dispozițiile criticate — Luptător cu Rol Determinant — la persoanele care și-au pus viața în pericol până la momentul fugii dictatorului, nu a acționat în mod arbitrar. Și aceasta pentru că nu se poate nega că, în ciuda complexității evenimentelor Revoluției Române din 1989, momentul fugii dictatorului nu ar reprezenta un moment cu o importanță aparte în derularea acestora. De asemenea, Curtea a reținut că nu se poate susține că delimitarea pe care legiuitorul delegat a introdus-o, a persoanelor care și-au pus viața în pericol în acele localități în care au rezultat persoane decedate, reținute sau rănite, față de persoanele care și-au pus viața în pericol în localități în care nu au rezultat persoane decedate, reținute sau rănite, ar fi lipsită de temei, arbitrară.

55. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 864 din 10 decembrie 2015, paragraful 32, că dispozițiile de lege deduse controlului de constituționalitate nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conțin, în sine, nicio dispoziție cu caracter retroactiv, textele urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare, pentru viitor. Astfel, susținerile autorilor excepției, în sensul că se anulează vechile titluri, nu pot fi primite, deoarece prin noua reglementare nu se anulează vechile titluri, ci doar se stabilesc categoriile de persoane care vor beneficia, în condițiile noii reglementări, de indemnizația prevăzută de lege.

56. Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate instituie o discriminare în cadrul aceleiași categorii de revoluționari — Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite —, prin sistarea plății indemnizației lunare reparatorii, Curtea constată că normele supuse controlului de constituționalitate se aplică

tuturor destinatarilor săi, fără ca între aceștia să existe privilegii sau discriminări, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 7 privind egalitatea și nediscriminarea din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 21 privind nediscriminarea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

57. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că nu constituie o discriminare faptul că, prin aplicarea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate ca atare prin prisma propriilor lor interese subiective. A nega posibilitatea legiuitorului de a modifica sau de a abroga o normă ar însemna negarea competenței sale legislative. Din contră, legiuitorul, fie el originar, fie delegat, trebuie să vegheze la asigurarea stabilității economice a țării și să ia măsuri în consecință (a se vedea Decizia nr. 90 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012).

58. Curtea a constatat că nu poate fi primită nici critica potrivit căreia sistarea plății indemnizației reparatorii pentru anumite persoane care nu fac parte din categoria Luptător cu Rol Determinant contravine prevederilor constituționale ale art. 44, întrucât, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, Decizia nr. 922 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, ori Decizia nr. 419 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 18 august 2014, Curtea a statuat că dreptul la indemnizație reparatorie nu reprezintă un drept fundamental, astfel că legiuitorul are libera apreciere asupra instituirii unor astfel de beneficii, precum și a stabilirii condițiilor și criteriilor de acordare. Ca atare, indemnizația se acordă în condițiile Legii nr. 341/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 și Ordonanța Guvernului nr. 1/2015. Față de cele menționate anterior și critica raportată la prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție este neîntemeiată.

59. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 44, celor ale art. 17 privind dreptul de proprietate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și celor ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin Decizia nr. 90 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012, Curtea a statuat că sumele reprezentând indemnizații restante ce se achită beneficiarilor Legii nr. 341/2004 constituie, într-adevăr, un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceste tipuri de indemnizații au caracter reparatoriu, fără consacrare constituțională, astfel încât legiuitorul le poate acorda sau nu, dar, în momentul în care a decis acordarea unor astfel de indemnizații pe o anumită perioadă, are, de asemenea, dreptul de a alege frecvența și modalitatea concretă de acordare a acestora. Nefiind drepturi constituționale, legiuitorul poate opta și pentru retragerea lor în viitor (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 429 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 13 septembrie 2018, paragraful 41).

60. Curtea observă că prevederile art. 22, art. 23 alin. (1), art. 29 alin. (1), art. 30 alin. (7), art. 31, art. 33 alin. (3), art. 34, art. 54 alin. (2), art. 74, art. 82 și 142 din Constituție, cele ale art. 3, art. 6 paragraful 2, în componenta referitoare la prezumția de nevinovăție, și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele

ale art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului nu au incidență în cauză. Astfel, art. 74 din Constituție reglementează cu privire la inițiativa legislativă, iar nu cu privire la adoptarea ordonanțelor de urgență, al căror regim este reglementat prin art. 115 alin. (4)—(8) din Constituție.

61. Toate celelalte critici, potrivit cărora Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 nu respectă art. 1.167—1.168, art. 1.172, art. 1.191 alin. (1) și art. 1.192 alin. (2) din Codul civil, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

64. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Costel Andone și alții în Dosarul nr. 2.500/121/2015 * al Tribunalului Galați — Secția I civilă și de Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989 Galați în Dosarul nr. 892/44/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția I civilă și Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 200

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Societatea Genel International — S.R.L. din Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 2.452/86/2016* al Tribunalului Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.433D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că există precedent constituțional în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.452/86/2016*, **Tribunalul Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Societatea Genel International — S.R.L. din Rebra, județul Bistrița-Năsăud, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a admis excepția perimării invocată din oficiu.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale prin care se reglementează perimarea sunt contrare accesului liber la justiție, întrucât, ca în cauza sa, acțiunea formulată în contencios administrativ poate fi transformată într-o acțiune civilă, iar judecătorul poate impune condiții ilegale cu scopul de a suspenda cauza și apoi să constate perimarea.

6. **Tribunalul Suceava — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Prin reglementarea instituției perimării, ca sancțiune procedurală aplicabilă titularului unei cereri de chemare în judecată, care a lăsat-o în nelucrare din vina sa, nu este încălcat accesul liber la justiție, ci acesta este supus condiției respectării unor exigențe

legale, determinate tocmai de necesitatea unui proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins:

„Art. 248. — Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de revocare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor dacă a rămas în nelucrare din vina părții timp de un an. Partea nu se socotește în vină, când actul de procedură urma să fie îndeplinit din oficiu.

Termenul perimării nu curge cât timp, fără vina părții, cererea n-a ajuns încă la instanța competentă să o judece sau nu se poate fixa termen de judecată.”

12. Dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, potrivit căroră „Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza dispozițiile legale criticate.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 248 din Codul de procedură civilă din

1865 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 351 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 17 mai 2010, sau Decizia nr. 1.454 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 11 ianuarie 2012, a constatat constituționalitatea acestora. Curtea a reținut, referitor la sancțiunea procedurală a perimării, că aceasta este determinată de necesitatea de a se curma starea de incertitudine creată asupra unor raporturi juridice deduse judecării prin cererea de chemare în judecată lăsată în nelucrare timp de un an, din vina părții. Perimarea și, implicit, consecințele ei, prevăzute de art. 254 din Codul de procedură civilă din 1865, ar fi putut fi evitate dacă părțile s-ar fi interesat în perioada de un an de la data suspendării cauzei de stadiul în care se află judecata. Prin reglementarea instituției perimării, ca sancțiune procedurală aplicabilă titularului unei cereri de chemare în judecată care a lăsat-o în nelucrare din vina sa, nu este încălcat accesul liber la justiție, ci acesta este supus condiției respectării unor exigențe legale, determinate tocmai de necesitatea asigurării unui proces echitabil. În jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 236 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 20 noiembrie 2001, Curtea a statuat în mod constant că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări. Este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție care rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit căroră „Competența [...] și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, și ale art. 129, potrivit căroră „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale. Accesul liber la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite vreoa categorie sau vreun grup social.

15. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterior pronunțate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

16. Celelalte aspecte invocate de autoarea excepției, referitoare la aplicarea textelor de lege criticate de către instanța în fața căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, excedează controlului exercitat de Curtea Constituțională.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Genel International — S.R.L. din Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 2.452/86/2016* al Tribunalului Suceava — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 248 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 206

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin Buda în Dosarul nr. 276/35/2017 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.753D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând criticile formulate prin notele scrise aflate la dosar. Depune, totodată, concluzii scrise, în susținerea concluziilor formulate oral în ședința publică.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând, în prealabil, că se rialiază punctelor de vedere formulate de Guvern și de Avocatul Poporului, iar, în subsidiar, formulând considerații cât privește calea de atac extraordinară a contestației în anulare, invocă dispozițiile constituționale ale art. 126. Susține, în esență, că formularea căii de atac extraordinare a contestației în anulare, condiționat de respectarea unui termen reglementat în acest sens, are ca finalitate buna administrare a justiției, ocrotirea garanțiilor procesuale ale părților și respectarea autorității de lucru judecat. Raportat la cazurile de contestație în anulare invocate de autorul excepției, apreciază că instituirea unui termen pentru exercitarea căii de atac a contestației în anulare este o măsură rezonabilă pentru remedierea viciilor de procedură incidente în apel. Apreciază, totodată, că, în speță, legătură cu cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate au dispozițiile art. 426 lit. d) combinate cu art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală. În final, invocă și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 501 din 30 iunie 2016, cuprinse în paragrafele 14, 17 și 25 ale acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin încheierile din 6 noiembrie 2017, respectiv 4 octombrie 2017, pronunțate în Dosarul nr. 276/35/2017, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Călin Buda într-o cauză penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține, în esență, că normele procesual penale criticate, prin instituirea unui termen de introducere a contestației în anulare, limitează de o manieră foarte restrictivă dreptul la un proces echitabil. În concret, arată că nu a avut cunoștință de modificarea textului criticat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, întrucât administrația penitenciarului nu a oferit acces deținuților la legislația actualizată, astfel încât nu a avut cunoștință de mărirea termenului de introducere a unei contestații în anulare de la 10 zile la 30 de zile, pe cale de consecință solicitând repunerea în termenul de introducere a contestației în anulare și constatarea neconstituționalității textului criticat.

7. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Reține că rațiunea pentru care legiuitorul a limitat cazurile de contestație în anulare și a reglementat condiții stricte pentru exercitarea acesteia rezidă în caracterul extraordinar al căii de atac, în sensul în care obiectul acesteia îl reprezintă hotărârile judecătorești definitive și, potrivit principiilor generale de drept, se bucură de autoritate de lucru judecat. Totodată, instituirea unui termen de 30 de zile pentru formularea contestației în anulare nu reprezintă, în sine, un impediment în calea accesului la justiție, durata sa fiind suficientă pentru a permite exercitarea căii de atac. De altfel, reglementarea termenului urmărește buna administrare a justiției, fiind o măsură rezonabilă pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale, iar, pe de altă parte, vizează ocrotirea garanțiilor procesuale ale părților, a autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive, precum și a securității juridice stabilite prin acestea.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale, fiind norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Modalitatea de stabilire a termenului pentru introducerea contestației în anulare este determinată de necesitatea respectării garanțiilor procesuale ale părților, de asigurarea stabilității raporturilor juridice, precum și de soluționarea într-un termen rezonabil a proceselor.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise ale autorului excepției, susținerile orale ale acestuia, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Contestația în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 lit. a) și c)—h) poate fi introdusă în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei instanței de apel.*”

14. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorul excepției invocă atât prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită și aplicată decât în temeiul legii, cât și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că exercitarea căii extraordinare de atac a contestației în anulare poate avea loc în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege, fiind un remediu procesual prin care se pot repara erori de neînălțat pe alte căi procesuale. Contestația în anulare este o cale de atac de retractare pentru vicii, nulități privind actele de procedură. Fiind o cale de atac de retractare, contestația în anulare se adresează instanței care a pronunțat hotărârea definitivă, pentru a provoca un autocontrol judecătoresc. Instanța care a pronunțat hotărârea cu încălcarea legii, ca urmare a admiterii contestației, anulează hotărârea în scopul înlăturării erorilor de procedură în legătură cu exercitarea drepturilor procesuale ale părților ori a celor referitoare la instanța de judecată.

16. Potrivit normelor procesual penale criticate, contestația în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 lit. a) și c)—h) poate fi introdusă în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei instanței de apel, alin. (2) al art. 428 din Codul de procedură penală stabilind că poate fi introdusă oricând contestația în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 lit. b) și lit. i). Autorul excepției susține, în esență, că normele procesual penale criticate, prin instituirea unui termen de introducere a contestației în anulare, limitează de o manieră foarte restrictivă dreptul la un proces echitabil.

17. Raportat la susținerile autorului excepției, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reprezintă o normă de procedură a cărei stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Cât privește dispozițiile art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție, Curtea reține că acest drept constituțional reprezintă fundamentul art. 129 din Constituție, potrivit căruia „*împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Prin urmare, legiuitorul poate să reglementeze, în privința căilor de atac, termene, forma și conținutul, instanța la care se depun, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate, astfel cum prevede și art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Călin Buda în Dosarul nr. 276/35/2017 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 428 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

18. Așadar, stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, acesta presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Însă legiuitorul este ținut să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*, respectiv legiuitorul trebuie să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004, Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014).

19. Având în vedere cele arătate, Curtea constată că accesul, formularea și exercitarea căilor de atac, așadar, în cauza de față, a contestației în anulare, pentru motivele reglementate în art. 426 lit. a) și c)—h) din Codul de procedură penală, reprezintă un aspect al accesului liber la justiție, drept fundamental protejat de art. 21 din Constituție, în condițiile în care instituirea unei căi de atac drept modalitate de acces la justiție implică în mod necesar și asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală.

20. Totodată, Curtea constată că formularea, în mod condiționat, a contestației în anulare — cale extraordinară de atac, de retractare —, prin respectarea unui termen de introducere a acesteia, are ca finalitate buna administrare a justiției, ocrotirea, pe de o parte, a garanțiilor procesuale ale părților, iar, pe de altă parte, a autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive, a securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive. Curtea reține că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu permite retractarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat doar în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură în apel și doar în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală. Așadar, Curtea reține că instituirea unui termen pentru formularea contestației în anulare este *in abstracto* o măsură rezonabilă pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale, în vederea soluționării într-un termen rezonabil a procesului penal, și o garanție că această cale de atac nu va deveni o posibilitate a părților interesate de a înlătura oricând efectele pe care trebuie să le producă hotărârile judecătorești definitive (în acest sens, Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 21 septembrie 2016, paragraful 25).

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 207

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în Dosarul nr. 694/175/2017 al Judecătoriei Aiud și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.820D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care — precizând, în prealabil, că Încheierea din 14 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 694/175/2017 de Judecătoria Aiud, este anterioară Deciziei Curții nr. 774 din 28 noiembrie 2017 — solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând decizia precitată, paragrafele 22 și 23.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 694/175/2017, **Judecătoria Aiud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată din oficiu într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea susține că prevederile art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal, care condiționează individualizarea pedepsei de către instanță, prin raportare la condiția referitoare la maximul special de pedeapsă al infracțiunii pentru care procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală [art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală], contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii instituit de art. 16 alin. (1) din Constituție. Soluțiile pe care instanța le poate pronunța într-un caz concret cu privire la o infracțiune sunt limitate dacă acea infracțiune este pedepsită cu închisoarea de cel mult 7 ani, în sensul în care, în cazul unui furt calificat, aceasta nu poate pronunța decât o soluție de condamnare cu suspendarea executării sub supraveghere, pe când procurorul are posibilitatea de a renunța la urmărirea penală. Totodată, prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, prevederile criticate sunt apreciate ca fiind în contradicție cu art. 124 alin. (2) și art. 126 alin. (1) din Constituție. Astfel, având

în vedere că „*justiția se înfăptuiește prin Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe*” și „*justiția este egală pentru toți*”, instanța apreciază că ar trebui să i se permită adoptarea unor soluții cel puțin identice ca rezultat cu cele pe care le poate dispune procurorul.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este, în principal, inadmisibilă, în condițiile în care instanța pune în discuție o presupusă necorelare legislativă existentă între prevederile Codului penal și cele ale Codului de procedură penală. Așadar, în realitate, autoarea excepției solicită modificarea soluției legislative consacrate de textele de lege criticate, aspect care excedează competenței Curții Constituționale. În subsidiar, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la evoluția legislativă a prevederilor invocate, la Decizia Curții nr. 23 din 20 ianuarie 2016 și la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, prin care a fost modificată condiția referitoare la pedeapsa prevăzută de lege pentru care putea fi dispusă renunțarea la urmărirea penală de la cel mult 5 ani la cel mult 7 ani. Reține că, potrivit expunerii de motive a ordonanței de urgență, se justifică existența acestei instituții prin utilitatea dovedită în practică, contribuind la degrevarea instanțelor de judecată de un număr însemnat de dosare pentru care procurorii au apreciat că nu există interes public în urmărirea respectivelor fapte. Menționează, totodată, că actualul Cod penal a regândit, în mod fundamental, cadrul legal al individualizării pedepsei prin reglementarea a două instituții noi (renunțarea la pedeapsă și amânarea aplicării pedepsei), dar și prin redimensionarea instituției suspendării executării pedepsei sub supraveghere și a liberării condiționate. Cu privire la aceste modalități de individualizare judiciară a pedepsei precizează că acestea sunt concepute și prezentate de Codul penal într-o succesiune progresivă determinată de gravitatea infracțiunii comise, pericolozitatea infractorului, gradul de intervenție pentru îndreptarea condamnatului și consecințele asupra acestuia, așa încât a fost necesară instituirea unor condiții de aplicabilitate diferite, care să permită această progresivitate a sistemului sancțiunilor neprivative de libertate. În opinia Guvernului, instituirea unor condiții identice pentru toate aceste modalități ar lipsi de conținut și de individualitate existența mai multor mijloace de individualizare.

8. **Avocatul Poporului** precizează că a transmis punctul său de vedere, în sensul constituționalității dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal, acesta fiind reținut și în Decizia Curții nr. 774 din 28 noiembrie 2017.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal: „*Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă: [...] d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.*”;

— Art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal: „*Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare [...]*”;

— Art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei.*”

12. În susținerea neconstituționalității normelor penale și procesual penale criticate, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și art. 126 alin. (1) în acord cu care justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea determină neconstituționalitatea dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal din compararea acestora cu prevederile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, solicitând, în esență, ca judecătorul să aibă posibilitatea de a realiza un examen de individualizare a pedepsei, pentru a dispune renunțarea la aplicarea acesteia ori amânarea aplicării pedepsei, în condiții similare dispunerii de către procuror a renunțării la urmărirea penală, în caz contrar, textul de lege criticat fiind neconstituțional.

14. Având însă în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”, Curtea constată că examinarea constituționalității

unui text de lege are în vedere conformitatea acestui text cu dispozițiile și principiile constituționale, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele. Așadar, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției, din această perspectivă excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

15. De altfel, Curtea observă că a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate având un obiect identic cu cel din prezenta cauză, pentru aceleași motive de neconstituționalitate, fiind pronunțată Decizia nr. 774 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 13 februarie 2018, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate. De asemenea, instanța de contencios constituțional a examinat, anterior deciziei precitate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal, în motivarea căreia autoarea susținea că legiuitorul a condiționat posibilitatea instanței de judecată de a dispune renunțarea la aplicarea pedepsei de limita pedepsei cu închisoarea mai mare de 5 ani, comparativ cu puterea procurorului de a dispune renunțarea la urmărirea penală, pentru infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani. Astfel, se solicita ca judecătorul să aibă posibilitatea de a realiza un examen de individualizare a pedepsei, pentru a dispune renunțarea la aplicarea acesteia, în condiții similare dispunerii de către procuror a renunțării la urmărirea penală, așadar, cu o limită de pedeapsă de cel mult 7 ani închisoare și necondiționat de existența antecedentelor penale, în caz contrar, textul de lege criticat fiind neconstituțional. Analizând această excepție de neconstituționalitate, din perspectiva criticilor formulate, similare cu cele formulate în prezenta cauză, Curtea a apreciat că autoarea realizează o comparație între instituția renunțării la aplicarea pedepsei și instituția renunțării la urmărirea penală. Având în vedere aceste aspecte, Curtea, prin Decizia nr. 527 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 15 octombrie 2017, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal prin raportare la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în Dosarul nr. 694/175/2017 al Judecătoriei Aiud.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Aiud și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea Strategiei 5G pentru România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Se aprobă Strategia 5G pentru România, denumită în continuare *Strategia*, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile administrației publice locale au obligația de a duce la îndeplinire planul de măsuri specifice domeniului lor de activitate stabilite conform secțiunii 8.1 — „Plan de măsuri” din Strategie.

Art. 3. — Finanțarea măsurilor prevăzute în anexă, care intră în responsabilitatea instituțiilor sau autorităților publice, se asigură din bugetul aprobat fiecărei instituții sau autorități publice responsabile/implicate, în limita fondurilor alocate cu această destinație.

CAPITOLUL II

Comitetul de monitorizare a Strategiei 5G pentru România

Art. 4. — (1) Se înființează Comitetul de monitorizare a Strategiei 5G pentru România, denumit în continuare *Comitetul*, organism fără personalitate juridică, ale cărui ședințe sunt conduse de reprezentantul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

(2) Comitetul are ca atribuție monitorizarea și facilitarea implementării Strategiei.

(3) Conducerea Comitetului este asigurată de ministrul comunicațiilor și societății informaționale sau de un secretar de stat desemnat de acesta, în calitate de președinte.

(4) În scopul analizării stadiului de îndeplinire a măsurilor prevăzute în planul de măsuri din Strategie, Comitetul se reunește în ședințe de lucru cel puțin de două ori pe an.

(5) Secretariatul Comitetului este asigurat de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

Art. 5. — (1) Componenta Comitetului este asigurată de câte un membru titular și un membru supleant, desemnați de următoarele instituții:

- a) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale;
- b) Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații;
- c) Secretariatul General al Guvernului;
- d) Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice;
- e) Ministerul Afacerilor Interne;
- f) Ministerul Afacerilor Externe;
- g) Ministerul Apărării Naționale;
- h) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale;
- i) Ministerul Economiei;

- j) Ministerul Energiei;
- k) Ministerul Transporturilor;
- l) Ministerul Fondurilor Europene;
- m) Ministerul Cercetării și Inovării;
- n) Serviciul Român de Informații;
- o) Serviciul de Informații Externe;
- p) Serviciul de Telecomunicații Speciale;
- q) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;
- r) Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice.

(2) La ședințele Comitetului pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor instituții publice cu atribuții în implementarea Strategiei, reprezentanți ai institutelor de cercetare, ai industriei de comunicații și industriilor interesate de implementarea 5G, ai organizațiilor administrațiilor publice locale, precum și reprezentanți ai societății civile.

Art. 6. — (1) În vederea monitorizării gradului de îndeplinire a măsurilor stabilite conform secțiunii 8.1 din Strategie, Comitetul elaborează o dată pe an raportul de monitorizare a Strategiei.

(2) Raportul de monitorizare a Strategiei prevăzut la alin. (1) se prezintă în cadrul ședinței de Guvern și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Art. 7. — Comitetul se dizolvă la îndeplinirea tuturor măsurilor stabilite conform secțiunii 8.1 din Strategie, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2029.

CAPITOLUL III

Grupul de lucru interinstituțional pentru crearea unui regim de autorizare a lucrărilor de construcții favorabil rețelelor de comunicații

Art. 8. — (1) Se înființează Grupul de lucru interinstituțional pentru crearea unui regim de autorizare a lucrărilor de construcții favorabil rețelelor de comunicații, denumit în continuare *Grupul*, organism fără personalitate juridică, ale cărui ședințe sunt conduse de reprezentantul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, în calitate de președinte, sau, în cazul lipsei reprezentantului acestuia, de către reprezentantul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, în calitate de vicepreședinte.

(2) Grupul are atribuția de a identifica și propune soluțiile optime pentru revizuirea regimului de autorizare a lucrărilor de construcții, care să asigure dezvoltarea durabilă a rețelelor de comunicații electronice pe teritoriul României, în conformitate cu direcțiile indicate conform secțiunii 7.2 — „Infrastructuri prietenoase cu 5G” din Strategie.

(3) Grupul va coordona întocmirea unui manual de bune practici pentru aplicarea unitară a regimului de autorizare a lucrărilor de construcții pentru comunicații electronice.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

(4) Conducerea Grupului este asigurată de președinte sau vicepreședinte prin miniștrii celor două ministere sau de reprezentanții desemnați de aceștia.

(5) Secretariatul Grupului este asigurat de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

Art. 9. — (1) Componenta Grupului este asigurată de câte un membru titular și un membru supleant, desemnați de următoarele instituții:

- a) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale;
- b) Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice;
- c) Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații;
- d) Ministerul Afacerilor Interne;
- e) Ministerul Apărării Naționale;
- f) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale;
- g) Ministerul Energiei;
- h) Ministerul Transporturilor;
- i) Ministerului Culturii și Identității Naționale;
- j) Serviciul Român de Informații;
- k) Serviciul de Telecomunicații Speciale;
- l) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

m) Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice;

n) Agenția Națională pentru Protecția Mediului;

o) Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară;

p) Inspectoratul General pentru Situații de Urgență;

q) Inspectoratul de Stat în Construcții.

(2) La ședințele Grupului pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai următoarelor structuri asociative reprezentând administrația publică locală:

a) Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România;

b) Asociația Municipiilor din România;

c) Asociația Orașelor din România;

d) Asociația Comunelor din România.

(3) La ședințele Grupului pot participa, de asemenea, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor instituții publice cu atribuții de avizare a construcțiilor, reprezentanți ai institutelor de cercetare, ai industriei de comunicații, ai operatorilor de rețele, ai organizațiilor administrațiilor publice locale, precum și reprezentanți ai societății civile.

Art. 10. — Grupul se dizolvă după îndeplinirea mandatului, dar nu mai târziu de sfârșitul semestrului I al anului 2020.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Alexandru Petrescu

Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,

Sorin Mihai Grindeanu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Vasile-Daniel Suci

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul apărării naționale,

Gabriel-Beniamin Leș

Ministrul cercetării și inovării,

Nicolae Hurduc

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleșcanu

p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Melania-Gabriela Ciot,

secretar de stat

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

p. Ministrul economiei,

Bogdan Constantin Andronic,

secretar de stat

Ministrul energiei,

Anton Anton

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul fondurilor europene,

Roxana Minzatu

Ministrul transporturilor,

Alexandru-Răzvan Cuc

Ministrul culturii și identității naționale,

Valer-Daniel Breaz

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

